

הקומוץ את המנחה פרק שני מנחות יד.

עין משפט נר מצוה

- 1 א מ"י פ"ו מלכות
- 2 פסוקים הלכות טו
- 3 ב מ"י שם הלכה ט
- 4 א ב מ"י שם הלכה ד
- 5 ד ב מ"י שם הלכה ט
- 6 ד מ"י שם פ"ח הלכה ט

שיטה מקובצת

6 שיגל בשתיין אלא אימא
 7 והתנן ג' שם פ"ב כ"ב
 8 מאיר קא אתי ותו לא מאיר
 9 ת"ש ר' אלעזר אומר:
 10 פניגל (ובחיים דף מד
 11 ע"כ) 12 ביה בבביתא
 13 תיובת דפניגל דרבי יצחק
 14 פיגל בירך שמאל במקום
 15 והתנן ג' שם פ"ב כ"ב
 16 פניגל בידו בלא 17 משהיה
 18 היכי מצטרפי 19 בשתיין
 20 דשמע דקאי אהלוח:
 21 בשתיין וקאי אכבשבי
 22 ואפילו כו': 23 גמי בבבית
 24 לבנות: 25 והמרי דרבי:
 26 דמפליגן בחבי:
 27 והכבשבי הו"ד המרי
 28 מאו לעולם דשמע:
 29 בבבית מהן לא:
 30 מרקאמר הכא עד שיגל
 31 בשתיין הו"ד ושאר במקום:
 32 והפרוב והלקטיר הקטרת:
 33 כרת דרם: 34 שחוקמן
 35 הוא המהיר או למובח כגון
 36 אימורו בהמה שדם הוא
 37 המהיר: 38 והמהיר כמפצחו
 39 תרין: 40 כבוד: עין
 41 תוספות (ובחיים דף כ"ב ע"כ)
 42 קשה דאמריין פכרש ביש
 43 פיגל והתלמוד ועל גבי
 44 מובח פקע פיגולו ממנו
 45 לענין דרור יעלו וא"כ
 46 בלא שלמים נמי יצמינן דאין
 47 בהן פיגול ואמר ר"י
 48 דאצטרין שפיר למגמר
 49 משלמים דס"ד אמינא מיד
 50 הקומץ הוא חייב בבותר
 51 שנתקדש הקומץ בכלי הוי
 52 כבולו קרב המהיר כמפצחו
 53 רכך לי קודש כלי לקומץ
 54 בהקרבן קומץ שיריים לענין
 55 נותר וטמא שהיה לא יתחייב
 56 כלום על השירים בבותר
 57 וטמא עד שיקרב הקומץ ועל
 58 הקומץ הוא חייב בבותר
 59 וטמא מיד שנתקדש בכלי
 60 כרתו במטילה (פ"ב) או:
 61 לאו דגמירין משלמים הוי
 62 אמינא ומשום פיגול מיד
 63 יתחייב מיד שנתקדש בכלי
 64 להכי אצטרין למגמר דאין
 65 הקומץ חייב ברת משום
 66 פיגול כלל מהר"ב: 67 ע"י
 68 תוס' (ובחיים מ"ב ע"כ):
 69 פ"ו משנה דתרי ודוק קתי:
 70 פ"ו בפ"ו ענפין: ג' לין ולא
 71 נהירא דהא לקמן לא מצי
 72 לאשכוחי טימא למלוהא
 73 דרבא לא משנה ולא
 74 מברייאא או גרסיתין ליה
 75 ליתיה מיניה טימא עכ"ל
 76 התי"ח:

פיגל בדבר הנעשה בפנים דא פיגול. הא דל"ר יוסי גופיה צפקר
 המזקין (יב"ט נד: וס) כה"ג זיוה"כ יוכיח דכי אמר פיגול
 מהימן לאו דוקא אלא פסול וכי הו"ל גוונא צפקר דזמינ' (דף יד: וס)
 גמרא ר"ש משכר צהילון דלמנר ר"ש בן לקיש מורה ר"ם צהולכמ
 טעמות הפנימיות כו' ופריך והאלמר
 ר"ש כל שאינו על מזבח החילון כו'
 ומשני מודה היה ר"ש לפסול מקו"י כו':
 הקומוץ והלבונה. הקשה בקוונט'
 פשיטא דקומץ לא מייחב
 עליה כרת משום פיגול דהא אי אכיל
 מיניה פקע ליה פיגוליה שהרי לא קרב
 הממיר ומיך כגון שהולת האור
 צרונו ב"ל דחשיב כמון לקרב בלא
 לקמן (דף יד: כו): מאימתי ממיר שיריים
 צאכילה משהולת האור צרונו וקשה
 לפי דאי הולת האור צרונו פקע פיגול
 ממנו ואפי' פלגיה ממתית הארעא
 ופלגא אסקי' למערה ומשלה צו האור
 מסקינן ליה לכתלה כדלמנר צוקף
 פרק צ"ג ע"ב (ובחיים דף מג: ט):
 והלבונה. צפקר צ"ג (גס זה
 ע"כ) פ"ש משום
 דאין להס ממירין לאדם ולא מזבח
 וא"כ והרי קומץ ממירה ואע"פ שיכול
 להקטירה קודם קומץ דמזבח לעיל
 (דף יג: ג) קודם הקטילה מיהא און
 להקטירה יו"ל דמיר' לא הו"ל לזונה
 דומיא דשלמים לזונה היא גופיה
 ממיר שמתרת שיריים צאכילה ועיקר
 פיגול ילפינן משלמים ואע"ג דשייך
 פיגול צאמירוס (ט) דמנה דלא מקטירי
 אימורין כהניש צטר לא מנא אכלי מ"מ
 לא חשיבי ממיר כיון דלס נעמלו או
 נאצדו שרי צטר צאכילה ועי"ל לזונה
 אין לה ממיר צעזכות מזבח ולא היא
 דומיא דשלמים צעזכות מזבח ממירין
 כגון וזיקת ט: (ובחיים דף נ"ב):
 צ"י צ"ש (ג"י ט: ע"כ) פ"י הקותרס
 דלא גרס מנחת נסקים משום דפליגי
 והס) קמי וסמנח דחלמיש צכמי
 עצמן דברי ר"מ וזכ"א אף צבאין עס
 הצהמה וצפני עצמן דקאמר היינו
 צין צממנד נסקים כדלמירין ממנד
 אדם מנחת נסקים צכל יוס צין צבאין
 עס הצהמה כגון צשבא צכמו וצכמו
 ונסכו ומכאן ע"י ימים ומיהו יס
 ליעש הגירסא דמנחת נסקים מיירי
 צממנד מנחת נסקים צכל יוס ונסקין
 צבאין ב"ל צפני עצמן מיירי צמניה
 וצכו היוס ונסכו ומכאן ע"י ימים
 אצל קשה שלא היה לו להפסיק צדס
 והכי ה"ל למיתני והס ומנחת נסקים
 ונסקים צבאין צפני עצמן ושמה אידי
 דמנא מנחת כהניש ומנחת כהן
 משוי תנא מיד מנחת נסקים:
 הכמוז

אלא אי אמרת תרי גופי ניהו מי מצטרפי הא
 מני רבי היא דתניא "השוהב את הכבש
 לאכול חצי זית מחלה זו וכן חבירו לאכול
 חצי זית מחלה זו" רבי אומר אומר אני שזה
 כשר טעמא דאמר חצי חצי אבל אמר
 כות משתיין מצטרף ורבי אליבא דמאן אי
 אליבא דרבנן אפי' באחת מהן נמי (ט) אי
 אליבא דר' יוסי הדרא קושיין לדוכתיה לעולם
 אליבא דרבנן ולא תימא עד שיפגל בשתיין
 אלא (ט) [אימא עד שיפגל] בשניהן ואפילו
 באחת מהן ולאפוקי מדר' מאיר (ט) דאמר
 מפגלון בחצי מתור קמ"ל דלא אי הכי מאי
 לעולם אי אמרת בשלמא בשתיין ובשניהן
 ורבי יוסי היא ולאפוקי מדר"מ ומדרבנן קאתי
 היינו דקאמר לעולם אלא אי אמרת אבנ
 ולאפוקי מדר"מ (ט) מאי לעולם ועוד הא אמר
 רב אשי ת"ש (ט) רבי (ט) אומר משום רבי יוסי
 פיגל בדבר הנעשה בחוץ פיגל בדבר
 הנעשה בפנים לא פיגל כיצד היה עומד בחוץ
 ואמר הריני שוחט ע"מ להוות מדמו למחר לא
 פיגל שמוחשבה בחוץ בדבר הנעשה בפנים
 היה עומד בפנים ואמר הריני מזה ע"מ להקטיר
 אימורין למחר ולשפוך שיריים למחר לא פיגל
 שמוחשבה בפנים בדבר הנעשה בחוץ היה
 עומד בחוץ ואמר הריני שוחט ע"מ לשפוך
 שיריים למחר ולהקטיר אימורין למחר פיגל
 שמוחשבה בחוץ בדבר הנעשה בחוץ
 לשפוך שיריים לאיפגולי מאי אלימא
 לאיפגולי דם דם מי מופגל והתנן (ט) אלו
 דברים שאין חייבין עליהן משום פיגול הקומץ
 והלבונה והקטורת ומנחת כהנים ומנחת
 נסקים ומנחת כהן משיח והדם אלא פשיטא
 לאפגולי בשר השתא ומה התם דלא חשיב
 ביה בבשר גופיה א"ר יוס מופגל דכא דחשיב
 ביה (ט) בובה גופיה א"ר כ"ש (ט) דפגל בירך
 ימין פיגל בירך שמאל ועוד האמר רבינא
 תא שמע הקומוץ את המנחה לאכול
 שיריה או להקטיר קומצה למחר מודה רבי
 יוסי בוו שפיגל וחייבין עליו ברת להקטיר
 קומצה לאיפגולי מאי אלימא לאיפגולי
 קומץ קומץ מי מופגל והתנן (ט) אלו דברים
 שאין חייבין עליהן משום פיגול הקומץ
 כו' אלא פשיטא לאיפגולי שיריים השתא
 ומה התם דלא חשיב בהו בשיריים גופיה
 מופגלי

אלא אי אמרת. גבי יריכות דמחד גופא אמו תרי גופי ניהו ואס
 פיגל (ז) זו צללו זו לא נתפגלה זו גבי חלות כי ערנן לאכול כוית משתיין
 (ז) מי מלטרפי מי מהניא עירוב מתשבתו למיהי חד גופא טפי ממחיר
 וצב דלא מיהי להו לירכות (ז) רבי היא. ור' יוסי לא חייבי בהו ולא
 תקשי לרב הונא: לאכול חצי זית
 מהלך זו. למחר: שזה כשר. להקטיר
 אימוריו ולאכול צטר דהא לא חישב
 אלא חצי אכילה צחתי ממיר: אבל אמר
 כוית משתיין. דערנן לחלות במחשבתו
 ואמר צכל אחד ואחד מן הכצנים
 הריני שוחט ע"מ לאכול כוית משתיין.
 [למחר] מלטרפי: ורבי אליבא דמאן.
 אמרת להא ממתינת דקמני לעיל (ז):
 לעולם אינו חייב עד שיפגל צשתיין
 צכוית צשתיין און צחחד מהן לא:
 אלא אליבא דרבי יוסי. אמרה קמני
 דלטרפוט חללות: והדרא קושיין
 למדוכא. דלי אמרת צשלמא לעיל (ז):
 חד גופא הוא כו' כדלמירין לעיל
 (דף יג:): לעולם אליבא דרבנן.
 דקשיא לך אפי' צחחד מהן נמי לא
 מינה צשתיין (ז) דהא דלי אפילו צחלית
 צחחד מהן נמי: אלא אימא עד שיפגל
 צשתיין. (ז) הכצנים ואפילו צכוית
 דשחט צ' כצנים ע"מ לאכול כוית
 מהלך אחת או מצ' לחות אבל אס
 חישב צכצס אחד לאכול כוית אחד
 מן חללות ובשמיטת האחר לא חישב
 לא הוי פיגול דאין מפגלון צעזכות
 חצי ממיר: ולאפוקי מדר"מ דאמר.
 צכוף ממתי' מפגלון צעזכות חצי
 ממיר דקמני שחט אחד מן הכצנים
 לאכול שתי חלות למחר ר"מ אומר
 פיגול וחייבין עליו כרת. ולי קשיא
 הקומץ הא המנחה אמאי פוסל
 צמחשבתו חת צעזכות חצי ממיר הוא
 דהאיכא נמי (ז) לזונה מריך צקמניה
 ודאי צעזכה שלימה היא דהא ליכא
 קמניה לזונה מדע דהא צהקטרת
 קומץ אס חישב לאכול שיריים למחר
 פלגי רבנן ואמרי (ז) כיון דליכא נמי
 הקטרת לזונה לא חשיב הקטרת
 קומץ לפגל דקמני ממתינת פיגול
 צהקטרת קומץ ולא לזונה כו' (דף
 טז). וחז"א און פיגול עד שיפגל צכל
 הממיר. ולי קשיא חא אוקימנא צריש
 פירקין (לפי"ג). לכ"ע (ז) מפגלון צחתי
 ממיר דקמני הקומץ ע"מ להקטיר
 קומצה למחר מודה ר' יוסי כו' והרי לא
 חישב אלא על חצי ממיר על הקטרת
 קומץ לאו פירכא היא דלא דמי להאי
 דהא דהתם חישב על חצי ממיר צשעת
 צעזכה שלימה והאי חישב צשעת
 חצי צעזכה כגון צשיטת אחד מן
 הכצנים: (ז) (ט) לעולם. משמע דמפיק
 ממיילתא טובא: ורבי יוסי היא.
 דלמחר צמתינת צשתיין און אבל
 צחחד ב"ל לא מפגלה חצירתה: ולאפוקי מדר"מ.
 דלמרי צמתינת פיגל צחחד נתפגלה חצירתה (ט) (מקדתה הכל ובשתיין) היינו דקאמר
 לעולם פיגול אף צשתיין: ולאפוקי נמי מדרבנן. דלמרי צמתינת פיגל צחחד נתפגלה חצירתה (ט) (מקדתה הכל ובשתיין) היינו דקאמר
 לעולם פיגול אף צשתיין און פיגול עד שיפגל אף צשתיין: פיגל צכדכ הנשעס כחון כו'. גבי פריש הששפיש ושתיים
 הנשפיש כחבי צמורת כהניש (ז) סוף פיק (ז) צפרשת פיגול צו אה אהר"ן להוות מדמו על הפוכות (ז) הקטרת אימורין על מזבח החילון: לשפוך
 שיריים. שירי הדס היה שופך על יסוד מערבי של מזבח החילון: לאיפגולי מאי. מה יאכל מאותו פך שיתחייב כרת משום פיגול: לאיפגולי
 דס. כלומר דהאי דקמני פיגול צדס קאמר שאס יאכל לן הדס צשבוג שיתחייב צ' טעמות אחת משום כרת (ז) לן ואחת משום כרת
 דפיגול: הקומץ ולזונה. דמנחת ישראל והקטרת כו' דכל הנך אין להס ממירין שסס ממירין אחרים קיימא לן (למנר דף יד: ט) דאין
 פיגול אלא צכדכ שיש לו ממירין או לאדם כגון שרי מנחה שהקומץ (ז) ממירין או למזבח כגון אימורי שדמם הם ממירין ליקרב
 דגמירין משלמים דכמיז צהו עיקר פיגול מה שלמים דכר שיש ממירין לאדם ולמזבח שזריקת דס ממיר האימורין ליקרב והבשר
 ליאכל אף כל דכר שיש לו ממירין או לאדם או למזבח לאפוקי הנך דאין אחר ממירין. ולי קשיא פשיטא דקומץ לא מייחבי
 עליה כרת משום פיגול דהא כי אכיל מיניה פקע ליה פיגוליה שהרי לא קרב הממיר (ז) מריך כגון שהולת האור צרונו דחשיב כמאן
 דקרב כדלמירין לקמן (דף יד: כו): קומץ מאימתי ממיר שיריים צאכילה משהולת האור צרונו דלא חשיב ככשר אלא ככריה דהס:
 מיפגלי

הגהות הב"ח

- (א) ג"מ צחחד מהן נמי
- (ב) אלא אליבא דר' יוסי:
- (ג) ר"ש ד"ה מאי לעולם
- לעולם משמע:

מוסף רש"י

פיגל בדבר הנעשה בהן
 בחוץ. הטעמה שהיה עובד
 מנחה והאכלה משמע
 נעשה על משפט עזרה אם
 פיגול ואם משפט עזרה אם
 לא פיגול וקמן יתי עטמה
 מקרא: הריני שוחט.
 שרי הטעמה צעזכה הוא
 וכל חון דהא עזרה היא
 להוות דמו למחר. הרי
 חישב על אכילה מנחם על
 פניס הריני מזה. על
 הפכתי או על מזבח הפנימי
 שו' הוא ויקמן נתפגלה על
 מנח לשפוך שיריים.
 הריני לא אכילת מזבח החילון
 מהניא צי משתבת לא
 פיגול מפני צמחשבת יהיה
 צשעת צעזכות פניס (ובחיים
 ע"כ). אלו דברים שאין
 חייבין עליהם. כרת
 יצמינן משום פיגול
 הקומץ. אס אקן לאכול
 שיריים למחר ומתפגלה
 המנחה און האכל את
 הקומץ צכדכ שאין הפיגול
 הל' אלא על דבר שיש לו
 ממירין אחרים והקומץ און
 אחר ממירין הוא ממיר את
 המנחה וכן לזונה וכן פוסל
 המנחה (ע"כ). ומנחת
 כהנים. טלה כלל אחר
 יקמלת ללך און אחר
 ממירה. ומנחת כהן
 משיח. חמתי כסן גרול
 מקטירי צכל יוס חתניה
 צכקו ומתחלה צכדכ (וקחל
 ודרה. הוא הממיר
 (ובחיים ע"כ).)